

Αλήθεια, όταν ένα μικρό παιδί 15 χρονών βλέπει μπροστά του τον κολλητό του φίλο να εκτελείται εν ψυχρώ από το κράτος, να ξεψυχάει στα χέρια του, ποιος μπορεί να φανταστεί μια πιο φυσιολογική εξέλιξη από το να αφιερώσει το παιδί αυτό τη ζωή του στο να ανατρέψει αυτό το σάπιο κράτος – δολοφόνο;

Ναι, ξέρουμε, κλείνουμε το μάτι στην τρομοκρατία και χαϊδεύουμε αυτιά κουκουλοφόρων, αλλά προτού επαναλάβουμε για εκατομμυριοστή φορά τα ίδια κλισέ των πρετεντέρηδων και των μπάμπηδων, ας εξηγήσουμε ορισμένα πράγματα και στους «νομιμόφρονες» συμπολίτες μας, οι οποίοι, συνήθως, παύουν αίφνης να είναι το ίδιο νομιμόφρονες όταν κάποιος κρατείται στη φυλακή επί 31 μήνες χωρίς να περάσει από δίκη, όταν ένα ανώτατο δικαστήριο έρχεται να ανατρέψει με πραξικοπηματικό τρόπο μια καθ’ όλα ορθή και δίκαιη δικαστική απόφαση υπέρ των ηρωικών καθαριστριών του Υπουργείου Οικονομικών, όταν η Βουλή νομοθετεί με κατάφωρα αντισυνταγματικές Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου, όταν κλείνει, με εξ ίσου αντισυνταγματικό τρόπο εν μια νυκτί μια γιγάντια κρατική επιχείρηση 2.700 εργαζομένων και στη θέση της ανοίγει ένα θλιβερό «γαλάζιο» παραμάγαζο, όταν επιστρατεύονται ολόκληροι κλάδοι εργαζομένων με το «έτσι θέλω» τη στιγμή που το Σύνταγμα προβλέπει ρητά ότι αυτό επιτρέπεται μόνο «σε περίπτωση πολέμου ή επιστράτευσης ή για την αντιμετώπιση αναγκών της άμυνας της Χώρας ή επείγουσας κοινωνικής ανάγκης από θεομηνία ή ανάγκης που μπορεί να θέσει σε κίνδυνο τη δημόσια υγεία» (άρθρο 22 παρ. 4) και μάλιστα δεν αίρει σχεδόν ποτέ τις επιστρατεύσεις αυτές με αποτέλεσμα πολλές από αυτές να είναι συνεχώς σε ισχύ επί δεκαετίες, όταν βγαίνουν όλες οι απεργίες ασυζητητί παράνομες και καταχρηστικές, όταν στέλνονται ΜΑΤ και ΔΙΑΣ και ΔΕΛΤΑ και δέρνουν, σπάνε, κλέβουν, λεηλατούν, αποκλείουν με κλούβες πανεπιστημιακές σχολές και ανοίγουν κεφάλια φοιτητών, όταν διαπομπεύονται δημόσια οροθετικές εκδιδόμενες γυναίκες, δήθεν για την προστασία της δημόσιας υγείας τη στιγμή που αυτές είναι τα θύματα, θύματα που κανείς δεν περιέθαλψε και κανείς δεν προστάτεψε από τους θύτες τους, με αποτέλεσμα να αυτοκτονούν και να πεθαίνουν, όταν απαγορεύονται διαδηλώσεις με χουντικής έμπνευσης αποφάσεις του Αρχηγού της Αστυνομίας, όταν δωροδοκείται βουλευτής από εφοπλιστή ο οποίος διώκεται ποινικά επειδή βρέθηκε στην κατοχή του ιδιωτικό οπλοστάσιο και μουσείο Χίτλερ και το θέμα κουκουλώνεται όπως – όπως, όταν… όταν… όταν… Αυτή τη «δημοκρατία» υπερασπίζονται οι θιασώτες της

«νομιμότητας» και της «δικαιοσύνης»…

Μιας που τη θυμήθηκαν λοιπόν στο θέμα του Νίκου Ρωμανού τη νομιμότητα, ας δούμε τι ισχύει σε αυτήν την περίπτωση:

1) Δεν υπάρχει κανενός είδους εξαίρεση στις εκπαιδευτικές άδειες για καταδικασμένους για «τρομοκρατία». Ο Σωφρονιστικός Κώδικας, στο πλαίσιο που ορίζει για τις άδειες και συγκεκριμένα για τις εκπαιδευτικές (άρθρα 35 παρ. 6, 54, 58), δεν προβλέπει κάτι τέτοιο. Μόνη σχετική εξαίρεση είναι η επαίσχυντη τροπολογία που πέρασε μόλις το περασμένο καλοκαίρι με τον νόμο για τις φυλακές «τύπου Γ’» για τους έγκλειστους σε τέτοιες φυλακές. Μιας που ακόμα δεν υπάρχουν τέτοιες όμως, δεν έχει νόημα να συζητάμε κάτι τέτοιο.

2) Και να υπήρχε τέτοια εξαίρεση, ο Νίκος Ρωμανός ΔΕΝ είναι καταδικασμένος για τρομοκρατία. Καταδικάστηκε μόνο για ληστεία και διακεκριμένη οπλοκατοχή, ενώ απαλλάχτηκε για όλες τις κατηγορίες τις σχετικές με το άρθρο 187Α του Ποινικού Κώδικα (τρομονόμος), αφού το δικαστήριο αναγνώρισε ότι «έγκλημα με ιδεολογικά κίνητρα δε συνιστά κατ’ ανάγκην και τρομοκρατία» καθώς και ότι «ενώ είχε πολύ σημαντικό επιχειρησιακό πλεονέκτημα σε σχέση με τους αστυνομικούς, συγκεκριμένα όμηρο και βαρύ οπλισμό, επέλεξε να μην κάνει χρήση του πλεονεκτήματος αυτού, γεγονός που τελικά του κόστισε τη σύλληψή του, προκειμένου να μην τεθεί σε κίνδυνο η ασφάλεια κανενός». Επομένως ούτε και με αυτό το σκεπτικό στέκει η εξαίρεσή του από τις εκπαιδευτικές άδειες.

3) Επιτρέπεται να απορρίπτει αιτήματα για εκπαιδευτικές άδειες το εκάστοτε αρμόδιο όργανο που τα εξετάζει, με ειδικά αιτιολογημένη απόφαση. Αυτό σημαίνει ότι ο νόμος το αφήνει στη διακριτική του ευχέρεια. Επομένως, αυτοί που αρνούνται τη χορήγηση άδειας στον Νίκο Ρωμανό βάφουν τα χέρια τους με αίμα…

Ο, τι και να λέει όμως η Σωφρονιστική Νομοθεσία, η ουσία δεν αλλάζει. Το αυτονόητο δικαίωμα του Νίκου Ρωμανού στην εκπαιδευτική άδεια δεν έχει να κάνει ούτε με το ότι «έχουμε κράτος δικαίου» ούτε με το ότι «η δημοκρατία δεν εκδικείται ούτε τους πιο ορκισμένους εχθρούς της», όπως με περίσσια υποκρισία σπεύσανε να δηλώσουν ΠΑΣΟΚ και ΔΗΜΑΡ. Η «δημοκρατία» τους εκδικείται, η «δημοκρατία» τους δολοφονεί. Το δήθεν σωφρονιστικό σύστημα, όχι μόνο δε σωφρονίζει άλλα μεταχειρίζεται κάποιους κρατουμένους του σα ζώα (μετανάστες, καταδικασμένοι για τρομοκρατία) και κάποιους σαν μεγιστάνες, μέχρι βεβαίως να τους αποφυλακίσουν (Χρυσαυγίτες, Τσοχατζόπουλος, Πάλλης, Κοντομηνάς, Ρέστης, Λαυρεντιάδης, τα δύο αφεντικά της Energa και της Hellas Power, Φλώρος και

Μηλιώνης, που υπεξαίρεσαν περί τα 200.000.000 από το Ελληνικό Δημόσιο μέσω εισπραχθέντων και μη αποδοθέντων «χαρατσιών» και πολλοί άλλοι). Η άδεια αυτή έχει να κάνει με το αυτονόητο δικαίωμά του στην εκπαίδευση και ειδικότερα στη φοίτηση στο Πανεπιστήμιο, το οποίο, χάρη στους αλύγιστους αγώνες του φοιτητικού και του ευρύτερου λαϊκού κινήματος, παραμένει χώρος κοινωνικών ζυμώσεων, χώρος πολιτικοποίησης, χώρος διαμόρφωσης συνειδήσεων, χώρος πνευματικών, πολιτικών και πολιτιστικών αναζητήσεων και όχι γραμμή παραγωγής αυριανών εργαζομένων – ρομπότ, αναλώσιμων και ευέλικτων στην υπηρεσία του μεγάλου κεφαλαίου, ένα μοντέλο πανεπιστημίου που τόσο έντονα προσπαθούν να επιβάλουν οι κυβερνήσεις των Σαμαράδων και οι διοικήσεις των Φορτσάκηδων. Έχει επίσης να κάνει με το εξ ίσου αυτονόητο δικαίωμα στην ίση μεταχείριση με τους υπόλοιπους κρατουμένους. Η θέση που ακούγεται συχνά τελευταία από διάφορες φωνές ότι «είναι υποκριτικό να ζητά δικαιώματα από το κράτος το οποίο πολεμά» είναι ένα ακραία φασιστικό, αντιδραστικό επιχείρημα. Τα λειψά και κουτσουρεμένα δικαιώματα του αστικού κράτους, τα οποία ολοένα και συρρικνώνονται την εποχή της κρίσης και των μνημονίων είναι για όλους, δεν είναι μόνο για όσους υποβάλλουν δήλωση κοινωνικών φρονημάτων, όσο κι αν αυτό θα ήθελαν κάποιοι. Γι’ αυτό λοιπόν και τα ασκούμε και παλεύουμε μαζικά για να τα διευρύνουμε, με επίγνωση πάντα ότι πραγματική κοινωνική απελευθέρωση δεν μπορεί να επέλθει παρά μόνο με την ανατροπή του αστικού κράτους και του καπιταλισμού. Ο Νίκος Ρωμανός το ξέρει πολύ καλά αυτό και αγωνίζεται, από τη δική του πολιτική σκοπιά, με μετερίζι το ίδιο του το σώμα, γι’ αυτούς τους σκοπούς.

Εμείς, ως «Φυσάει Κόντρα στην Αγία Παρασκευή», για όλους τους παραπάνω λόγους, καλούμε όχι μόνο τους αριστερούς ή τους αναρχικούς ή γενικότερα τους κοινωνικούς αγωνιστές, αλλά κάθε έντιμο και ευσυνείδητο άνθρωπο που κατανοεί ότι εδώ υπάρχει μια ωμή, ακραία αυταρχική επιχείρηση εξόντωσης ενός παιδιού μόνο και μόνο για τα φρονήματά του, η οποία εντάσσεται σε ένα γενικότερο σχέδιο τρομοκράτησης του Λαού και ιδίως των αγωνιστών, στέλνοντάς τους μήνυμα ότι οποιοσδήποτε δεν πειθαρχεί και δεν υπακούει στην κυρίαρχη πολιτική κινδυνεύει ανά πάσα ώρα και στιγμή, να συνταχθεί στο ήδη μαζικό κίνημα αλληλεγγύης στον Νίκο Ρωμανό και τους υπόλοιπους απεργούς πείνας και να παλέψουμε μαζί για να τους επιτραπεί να ασκήσουν όλα τα δικαιώματά τους.

• Χορήγηση εδώ και τώρα όλων των προβλεπόμενων αδειών στον Νίκο Ρωμανό

• Ίση μεταχείριση όλων των κρατουμένων, σεβασμός στα δημοκρατικά δικαιώματά τους, καμία διακριτική μεταχείριση των καταδικασμένων για τρομοκρατία

Φυσάει Κόντρα στην Αγία Παρασκευή